

Sapnis par operu

Tie, kuri noguruši no ikdienas vienmuļības, varētu apskaut grupas «Pērkons» lideri komponistu Juri Kulakovu, kurš vienas vasaras laikā paguvis ne tikai organizēt «Pērkonu» vasaras turneju, bet arī piedalīties Siguldas Opermūzikas svētkos, organizēt «Pērkonu» braucienu uz Franciju, būt gan mūziķis, gan administrators, gan finansu direktors vienā personā, piedalīties «Liepājas dzintara» žūrijas darbā, uzspēlēt kopā ar «Menuetu», sacerēt jaunas dziesmas un vēl daudz ko citu, tāpēc «Rita Ziņas» aicināja Juri uz sarunu.

— Kāda tev bijusi aizvadītā vasara?

— Ļoti raiba. Tā sākās ar ne pārāk rentablu «Pērkonu» vasaras turneju. Viss bija jauki, tikai klausītāju bija par maz. Tad man piezvanīja no Siguldas Opermūzikas svētku rīcības komitejas un teica, ka «Fausta» uzvedumā un galā koncertā pie ērģelēm maestro Viļumanis vēlētos redzēt tieši mani. Tas bija patikams pārsteigums.

— Ērģeles pilsdrupās uz estrādes? Tradicionālā izpratnē ērģeles iederas tikai dievnamos.

— Tās ir pirmās digitālās ērģeles, kas izgatavotas Latvijā un ieguvušas profesionālu atzinumu. To autors ir Vilnis Kazaks, kurš ar kompjūtertehnikas palīdzību tajās ielicis Latvijas baznīcu labāko ērģeļu skaņas. Tās skan ļoti labi un ir lētākas par analogām Eiropā būvētām ērģelēm.

— Kā tu juties Opermūzikas svētkos starp akadēmiskās mūzikas izpildītājiem?

— Šī bija trešā reize, kad es sadarbojos ar maestro Viļumani, bet šajos svētkos es biju pirmo reizi un jutos brīnišķīgi. Man ir ļoti labas attiecības ar akadēmiskās mūzikas izpildītāju aprindām, jo galu galā mēs visi esam beiguši vienu un to pašu konservatoriju un ar daudziem no orķestra esam bijuši studiju biedri.

— Juri, tevī neradās vēlme ķerties pie nopietnās mūzikas?

— Man ir viena klasiskā opera, lai arī viencēliena, tomēr ir. Tāda vēlme ir sen, bet, kamēr tas nav pasūtījuma

darbs, es to nevaru atļauties kaut vai finansiālu apsvērumu dēļ. Tad viss pārējais ir jāmet pie malas.

— Tu savu eksistenci nodrošini tikai ar mūziku?

— Tikai ar to. Plus ar koncertiem un dažādiem līgumdarbiem. Rakstu teātru mūziku, pēdējais apjomīgākais darbs bija izrādei «Livonijas sapņi».

— Vai esi iesaistījies arī reklāmmūzikas rakstīšanā?

— Es reti rakstu reklāmas, bet, ja to daru, tad par lielu naudu. Es tikko uzrakstīju reklāmmūziku jaunajam žurnālam «Ieva». Šoreiz, man šķiet, sanāca labi. Man nav nekādu iekšēju pretrunu to reklamēt, jo domāju, ka tas būs labs žurnāls sievietēm.

— Pastāsti, lūdzu, par «Pērkonu» Francijas ceļojumu!

— Augustā «Pērkons» bija uzaicināts piedalīties starptautiskā mūzikas festivālā Žēnijē pie Lošas. Pa ceļam Lemānā — tā ir pilsēta, ko zina visi Pirmās formulas cienītāji, mums bija koncerts pilsētas svētkos. Honorārs nebija pār mērīgi liels, bet pietiekams, lai varētu atļauties noīrēt autobusu un braukt ar visām ģimenēm. Es pats nolēmu tikt galā ar administrēšanas lietām, bet otrreiz es vairs negribētu to darīt. Arī naudas lietās man radās sajukums. No Francijas laikā neizsūtīja naudu, man vajadzēja iemaksāt savējo. Pēc tam maiņas kursa attiecības pret latu man lika zaudēt kādus septiņus procentus. Es varētu to darīt, bet es negribētu tajā pašā laikā būt arī māksli-

nieks.

— Kā jūs uzņēma Francijā un ko «Pērkons» spēlēja franču publikai?

— Mūsu koncerts kopā ar ļoti slavenu franču grupu bija centrālais festivāla pasākums. Septiņi tūkstoši skatītāju radīja foršu gaisotni. Mūs uzņēma ļoti labi. Spēlējām to, kas muzikāli ir interesants, tās galvenokārt bija dziesmas no Elsbērgam veltītā cikla un dažas jaunas.

— «Pērkons» pirmoreiz Francijā koncertēja pirms vairākiem gadiem. Toreiz tu citīgi studēji franču valodu. Un tagad?

— Es visu pieteicu franču valodā, Lemānā es biju sabijies, tur tik spoži negāja, bet festivālā gāja diezgan raiti. Tas, cik francūži ir jūtīgi pret šīm lietām, arī spēlēja savu lomu.

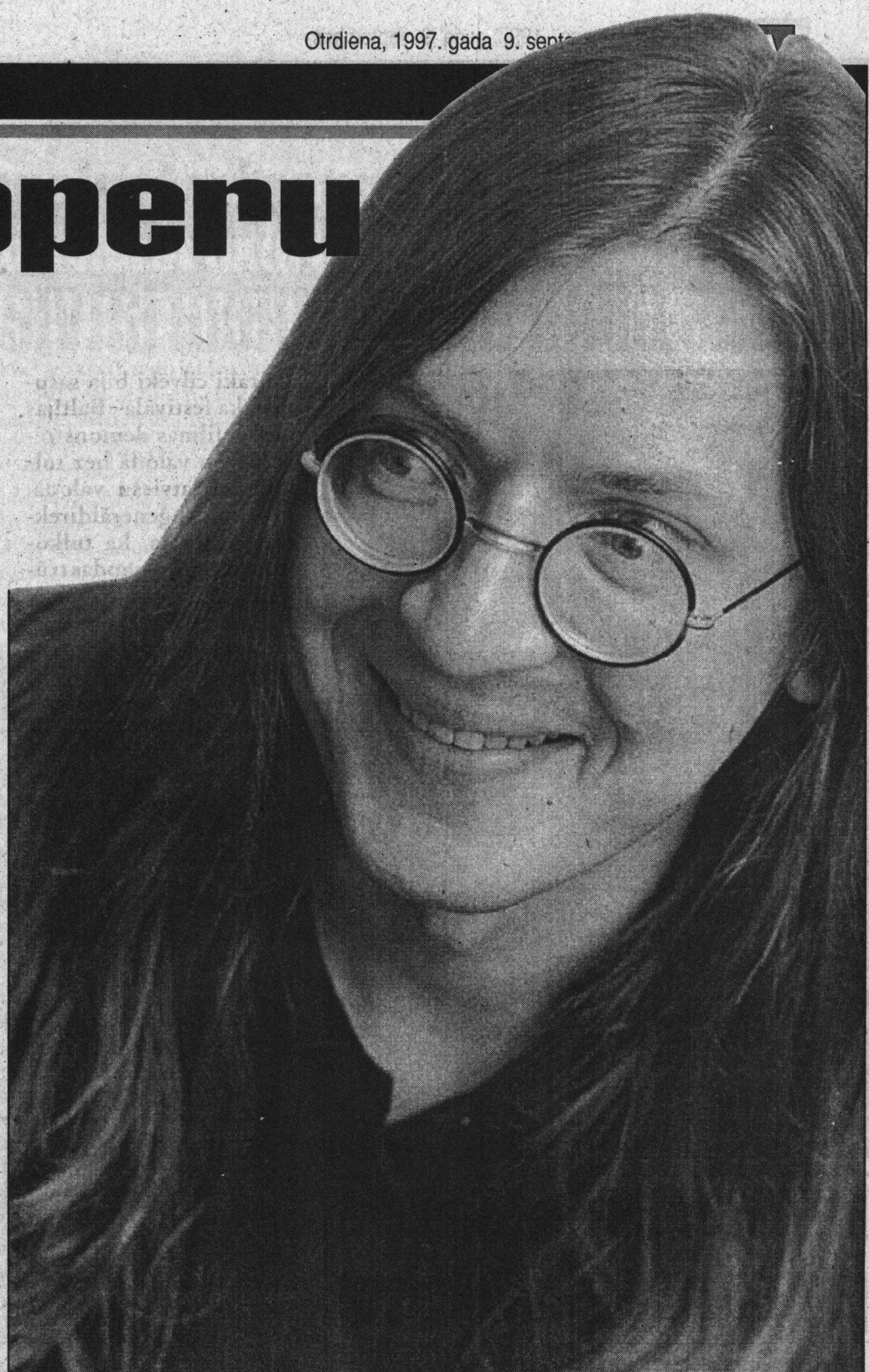
Atceļā es gribēju aizbraukt līdz okeānam nopeldēties, bet vairākums kāroja redzēt Parīzi. Mēs realizējam vienu no banālākajām iespējām, ko tur var izdarīt: uzbraucām Eifela tornī, bet tas bija labi.

Galvassāpes sagādāja Lietuvas un Latvijas robeža, kur bija rinda vismaz uz četrām stundām. Man vajadzēja ilgi stāstīt, ka no Francijas atgriežas slavena grupa, kurai nākamajā dienā ir koncerts.

Pēc koncertiem Rēzeknē un Daugavpilī atceļā mēs ar Ievu iebraucām pie maniem vecākiem Līvānos, man pēdējā laikā tik reti izdodas viņus apciemot. Tad steidzāties uz «Liepājas dzintaru», kur man bija jāšēž žūrijā. «Pērkons» piedalījās kā viesi, bet noslēguma koncertā «Slade» vietā spēlēja «Menuets», kuriem gan neizdevās nemaksāja tāpat kā «Slade».

— Vai tev patīk darbs žūrijā?

— Tur nekā laba nav. Nekad visiem pa prātam neizdarīsi. Māksla nav sports, tur nevar neko izmērīt ne sekundēs, ne metros. Kā parasti, tika pārstāvēti dažnedažādi žanri, un kā gan var salīdzināt repu ar džezroku? Žūrijai jābūt tolerantai pret visu stilu mūziku, arī tad,

Juris Kulakovs: «Māksla nav sports, tur neko nevar izmērīt ne sekundēs, ne metros.» A.F.I. foto

ja kādam tā ne visai patīk.

— Tad jau tev šovasar nav sanācis atpūsties?

— Tādā klasiskā izpratnē esmu atpūties tikai vienu dienu pie jūras — Apšuciemā pie Ievas. Saule mani pamatīgi apsvilināja.

— Tev vienmēr ir kādi krenči ar mašīnām, kā šobrīd?

— Braucot uz «Rīgas Balss» jubilejas koncertu Jūrmalā, mana mašīna nobeidzās. Iepriekšējā dienā atteicās darboties starteris, un to vēl varēja iestumt, bet nu vairs nelidzēja arī tas. Jūrmalas šosejas malā iestūmu kādas mājas pagalmā.

Mājas saimnieks teica, ka esot Mārtiņa Vērdiņa krustdēls, ierādīja vienu stūrīti, un tā šī tur stāv. Šī man ir jau otrā «pile», to man atdeva Kristapa Graša mamma, jo viņa pati nopirka pilnīgi jaunu. Šai «pilei» līdz rudenim vismaz ir tehniskā apskate.

— Un kur tad tava iepriekšējā «pile»?

— Stāv garāžā, tai kopš pagājušā rudens nav tehniskās apskates. Tas arī ir kuriozs. Kristapa mamma man sacīja, ka it kā franču «pilēm» aizmugurē nemaz neesot bremžu. Aizbraucu uz tehnisko apskati, autiņu uzliek uz ruļļiem,

kur pārbauda bremzes. Pārbaudītājs spiež, spiež, tad izlec ārā un kliec, ka tas esot pilnīgi ārprāts, jo aizmugurē vispār neesot bremžu, un kā ar tādu mašīnu varot braukt. Viņš tik ilgi spaidīja bremžu pedāli, kamēr iekļēja priekšējo riteni. Tas man būtu jānoskaidro, varbūt patiesi šim modelim aizmugurē bremžu nav.

— Kādi ir tavi turpmākie plāni?

— 9. septembrī «Pērkons» spēlēs «Mēlē», un tad jau tālāk redzēs!